

PRIVIRI CARE... VINDECĂ!

pastor Daniel Chereji

*„O privire prietenoasă
înveselește inima...”*

(Proverbe 15:30)

In mod obișnuit primul contact cu o persoană este cel vizual. Asta înseamnă că noi comunicăm unii cu alții înainte de a ne fi adresat vreun cuvânt.

Din nefericire, dacă nu ne controlăm modul în care îi privim pe viitorii interlocutori, așezăm cu voie sau fără voie o barieră în calea unei comunicări eficiente.

Felul în care îi privim pe cei cu care vrem să întreținem o conversație este startul pentru o legătură promițătoare sau semnalul unui eșec previzibil.

Dacă ne dovedim nepricepuți în a corela ideile pe care vrem să le transmitem cu expresivitatea feței, suntem repezenți la capitolul comunicare.

Probabil că acest defect este cauzat și de faptul că trăim într-o lume oarecum robotizată în care petrecem foarte mult

timp față în față cu diferite mașinării sau alte obiecte electronice cărora nu le pasă dacă le zâmbim sau le aruncăm priviri mânioase.

Din acest motiv se pare că am devenit mai reci și inexpressivi în comunicare.

Acest lucru începe de la banala strângere de mână în care semibădăranul se uită în altă parte în timp ce strânge mâna cuiva și continuă cu cei care folosesc cuvinte mari și frumoase dar a căror față nu spune nimic.

În mod sigur că trebuie să ne dezbrăcăm de haina superficialului precum și de comunicarea expeditivă, fiind tot mai conștienți că nu comunicăm doar prin cuvinte ci și prin limbajul non verbal.

Evangheliile descriu mai multe episoade din viața Domnului Isus în care El S-a folosit în mod eficient de limbajul non verbal.

Femeia păcătoasă, tânărul bogat, Petru și alții, înaintea de a auzi vorbele Mântuitorului, au beneficiat de privirea Acestuia, plină de dragoste și acceptare.

Uneori atmosfera dintr-o comunitate este încărcată pur și simplu din cauză că acei oameni nu au priviri suficiente de prietenoase unii față de alții.

Nu costă nimic să privești în jurul tău cu căldură, dragoste și prietenie.

Acesta nu este un îndemn la practicarea unor gesturi teatrale sau la întrebuintarea unor zâmbete profesionale, dar superficiale.

Dacă inima ta bate așa cum bate inima lui Dumnezeu, nu-ți va fi greu să împarți zâmbete celor din jurul tău, celor care poate sunt nebăgați în seamă de alții, sau celor care tânjesc după o privire prietenoasă.

Procedând astfel vei afla că privirile tale vindecă, înveslesc și înseninează.

ANUNȚURI

Luni	- ora 18	Ședință de comitet
Miercuri	- ora 18	Repetiție de cor
Joi	- ora 18	Serviciu de închinare
Vineri	- ora 17	Clubul Awana
Sâmbătă	- ora 18	Întâlnire de tineret
Duminică	- ora 9 ³⁰	Pregătire pentru botez
Duminică	- ora 10 și 17	Servicii de închinare

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

Despre harul lui Dumnezeu

Dacă am începe să discutăm sincer despre Harul lui Dumnezeu în viața noastră nu cred că ne-ar mai rămâne mult timp pentru a discuta și altceva. Harul lui Dumnezeu în viața mea îl văd începând dimineața și terminând seara când mă pun în pat.

La orice pas văd Harul lui Dumnezeu. Este un har să scriu acest articol, sunt mulți care nu știu să scrie, sau să citească, este un har să îl scriu pentru că sunt copilul Său. Harul lui Dumnezeu vine prin Isus Cristos, Fiul Său: „Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Cristos”, spune Evanghelia în Ioan 1:17.

Biblia ne îndeamnă să trăim prin har în fiecare zi și să experimentăm ceea ce Dumnezeu are să ne învețe pe noi.

Unii încearcă să „traducă” harul lui Dumnezeu cu „dar nemeritat”, dar personal cred că harul lui Dumnezeu este cu mult mai mult decât un dar nemeritat, pentru că îl vezi, îl simți, îl ai cu tine la orice pas dacă ești copilul lui Dumnezeu și ști să deosebești lucrurile.

Apostolul Pavel în 2 Cor. 12:9 este întâmpinat de o realitate a harului și anume: „Și El mi-a zis «Harul meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este desăvârșită.»”, aici apostolul confirmă faptul că harul lui Dumnezeu este cu mult mai mult decât un simplu dar (cadou).

Fie ca Bunul Dumnezeu să ne ajute să înțelegem cu-adevărat ce înseamnă harul Lui și în același timp să îi mulțumim pentru el, zi de zi, în tot ceea ce facem.

Daniel Lauruc

Telefon: (004) 0362-411252
Web: www.biruinta.ro
E-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.”

De regulă omului îi place să se considere o ființă liberă, în sensul că nimeni nu are dreptul să-i impună vreo regulă care să-i restrângă posibilitățile de a gândi și de a acționa după plăcerea inimii sale. De aici s-a născut și conceptul de libertate de conștiință sau libertatea de exprimare. Într-un anume fel ideea aceasta nu este greșită deoarece ea este parte a naturii ființei omenești, mai exact a omului așa cum a fost el creat de Dumnezeu de la început, înainte de cădere.

Cu toate acestea, doar despre Adam și Eva se poate spune cu certitudine că ei au fost înainte de cădere două ființe cu adevărat libere. Chiar dacă unii ar putea obiecta, argumentând că totuși Dumnezeu le-a îngăduit libertatea lor deplină atunci când le-a interzis să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, această teorie nu stă în picioare prin chiar faptul că pomul era sub privirile lor, în grădina în care trăiau și că se puteau atinge de acesta (după cum au și făcut-o) oricând doreau.

Libertatea omului de a alege între bine și rău, și de fapt libertatea sa de a face orice alegere, a fost pierdută odată cu intrarea păcatului în lume și odată cu transformarea omului într-o ființă păcătoasă. Indiferent cât de mult i-ar plăcea omului să se considere o ființă liberă, el nu a mai fost de atunci încocoace așa, deoarece păcatul i-a răpit libertatea și l-a transformat într-un rob al păcatului, al diavolului și al morții. (Romani 7:18-23)

Așadar, așa zisa mea libertate de alegere este doar o iluzie, deoarece orice alegere a mea oricât de bună ar părea aceasta, ea este influențată într-o măsură mai mare sau mai mică de păcatul care stăpânește ființa noastră. Spre deosebire de noi, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu lucrurile stau cu totul diferit. Alegerile Sale de face sau nu ceva, sunt cu totul independente de ceva sau cineva.

Când Dumnezeu a ales să creeze lumea cu tot ceea ce cuprinde, acesta a fost un act de voință suverană, independentă, doar pentru că așa a vrut El. El nu a avut nevoie de aprobarea nimănui și nici de ajutorul nimănui. Dumnezeu putea să existe pe mai departe și fără creație, pentru că El Însuși nu are nevoie de aceasta ca să existe. El Își este atotsuficient nedepinzând în vreun fel de creație pentru a exista. În schimb creația întregă nu poate exista fără susținerea Sa. Creația este dependentă de Dumnezeu.

Același adevăr este valabil și în cazul creării omului. Dumnezeu a ales în deplină libertate, fără să fie constrâns de ceva sau cineva, să facă „om după chipul Său” după „asemănarea Sa”. Alegerea Sa nu a depins de nimeni și de nimic și nici măcar de nevoia de a crea. Aceasta este cu adevărat libertate de alegere.

Omul acesta, făcut după asemănarea lui Dumnezeu a fost pus în Eden și a fost și el liber să aleagă, să asculte de porunca Sa sau să nu asculte. Și omul a ales. Din nenorocire pentru el și pentru toți urmașii lui de atunci încocoace, a ales greșit, dar a ales în cunoștință de cauză, ceea ce a atras după sine consecințele. Din clipa aceea libertatea omului de a alege ca și Dumnezeu s-a sfârșit. Toate alegerile omului de atunci încocoace sunt ne-libere, adică influențate de ceva sau de cineva (firea pământescă, păcatul și chiar de diavolul însuși).

Apoi Dumnezeu a ales iarăși, și tot liber, dar din dragoste pentru noi: a ales să ne mântuiască atunci când noi am fi meritat nimicirea. Alegerea aceasta este cu atât mai prețioasă și mai de neînțeles cu mintea noastră afectată de păcat, cu cât știm că a fost făcută înainte de creația propriu-zisă: Efeseni 1:4: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui”

Așadar, dacă așa stau lucrurile, mă întreb cum rămâne cu libertatea mea de a alege să-l urmez pe El?

Pot eu oare să vorbesc de o asemenea libertate fără harul lui Dumnezeu?

Dacă n-ar fi fost Duhul Său care să mă convingă de păcat neprihănire și judecată, ce aș fi ales eu, cu așa zisa mea libertate de alege singur?

Aș fi ales cu siguranță să trăiesc mai departe în întunecimea păcatelor mele, conti-

nuându-mi drumul, alergând spre prăpastia pierzaniei veșnice, așa după cum aș fi meritat. Dar Dumnezeu a ales în locul meu, slăvit să-I fie Numele!

A ales să-Și lase Fiul să moară în locul meu încercat cu povara păcatelor mele. Fiul Său, Domnul Isus Cristos a ales și El, de bună voie, să-și de viața pentru mine și în locul meu, să fie pedepsit în locul meu. Nu l-a obligat nimeni s-o facă, dar a făcut-o din dragoste adevărată. Acesta este harul lui Dumnezeu.

Cum să stai nepăsător față de o asemenea dragoste? Cum să nu te prăbușești cu fața la pământ și să nu te frângi înaintea unui asemenea Dumnezeu? Dacă poți să n-o faci este problema ta. Eu unul, n-am putut. Eu m-am prăbușit, m-am frânt și mi-am mărturisit vina. Iar El m-a iertat.

**Cu dragoste în Cristos,
Claudiu Lupu.**

Exerciții de autoluciditate, despre harul Lui

Dacă sunt ceva sunt prin harul Lui, iar harul și îngăduința Lui față de mine sunt mari. Romani 3: 23-24

Dacă El alege să lucreze prin mine aceasta nu înseamnă că eu sunt mai bună ca tine, ci că El mi-a dăruit o porție de har în plus, pentru că sunt mai slabă și mai nedesăvârșită ca tine. Romani 7: 14-25

Dacă există zvâcniri de tânjiri în cunoașterea Ta aceasta este pentru că m-ai făcut să pricep că nimic din această lume nu se compară cu Tine și nimic nu mă poate implini din punct de vedere spiritual așa cum numai Tu o faci.

Dacă există sentimente de milă, empatie și fapte bune în relație cu tine, aceasta se datorează Ție, nu abilităților ori deprinderilor mele, ci pentru că Tu încă continui să mă-nveți ce înseamnă Iubirea adevărată, iar prin puterea Duhului Țău cel Sfânt, Tu continui să zdrobești ego-ul meu, să-l frângi, să cioplești, să dăluiești caracterul meu și

să transformi impulsurile mele egoiste în exerciții de dăruire și de dragoste la adresa ta.

Dacă nu am căzut încă acesta este harul Țău, iar acest fapt nu se datorează demnității și integrității mele, ci se datorează bunătății și îndelungei tale răbdări care mă provoacă să Te iubesc cu-adevărat.

Dacă am căzut și am ajuns să mă hrănesc cu nesaț din roșcovele acestei lumi este pentru că în anumite circumstanțe am vrut să fiu cineva ori ceva, am tânjit după o libertate falsă ori o dragoste iluzorie care m-au făcut roabă, m-au înlanțuit, dar slavă Ție că Tu ești Acela care m-ai ridicat, mi-ai legat rănile și m-ai vindecat.

Dacă continui să trec prin încercări iar tu persisti în a nu răspunde dorințelor mele egoiste este pentru că Tu nu dorești să mă hrănesc cu rămășițe și resturi ci dorești să-mi șlefuești credința, să-mi oferi perspectiva increderii în Tine chiar și în vremuri tulburi și aride având certitudinea unei vieți veșnice trăite alături de Tine.

Fii înălțat și glorificat pentru toate!

Claudia Hosu